

เพื่ออะไร?

>>> อย่าปล่อยให้การเกิดมาของเราเป็นการสูญเปล่า ใช้ชีวิตเพื่อเพิ่มคุณค่าให้กับโลกใบนี้ <<<

เส้นทางชีวิตของคนเราก็เป็นไปไม่ได้ที่จะพบความสุขได้ตลอดเวลา ไม่ว่าจะเศรษฐี ชาวบ้าน หรือยาก ก็ย่อมมีความทุกข์ท้อในรูปแบบของตนเอง คำถามที่ว่า “เราเกิดมาเพื่ออะไร” บางคนอาจบอกว่าเกิดมาเพื่อชดใช้บาปกรรม บางคนอาจมีเพียงพร้อมก็เกิดมาเพื่อเสวยสุข บางคนค้นพบความสุขในแบบของตัวเองเพื่อหลุดพ้นในทางธรรม บางคนค้นพบความสุขด้วยการดำเนินชีวิตอย่างพอเพียง จัดการสมดุลของวิถีทาง ตัดความอยากได้อยากมี ก็พอลาความสุขแบบไม่มีหนี้สิน

หากมาย้อนดูชีวิตตามวัย เรามีวัยเด็กแค่ 3 ปี (สมัยก่อนก็อาจจะ 5-7 ปี) ก่อนถูกส่งเข้าเรียนอนุบาลและเรียนหนังสืออีก 20-25 ปี กว่าที่จะจบปริญญาตรี จากนั้นก็ ก้มหน้าก้มตาทำงาน สร้างฐานะสร้างครอบครัว อีกสัก 30-35 ปี เป็นช่วงชีวิตที่ต้องดิ้นรน ไขว่คว้า สุขมากทุกข์มากก็ช่วงนี้แหละ เกษียณตอนอายุ 55-60 มีบ้างบางคนได้

ทำงานต่อ บางคนมีเงินเก็บ บางคนมีธุรกิจรองรับ บางคนเป็นข้าราชการมีเงินบำนาญใช้ บางคนโชคดีมีลูกหลานเลี้ยงดู แต่...หลายคนไร้โชค ต้องอยู่โดดเดี่ยว ไร้ญาติขาดมิตร ไม่มีรายได้ มีโรคภัยรุมเร้า ป่วยติดเตียง แต่หากคนที่เตรียมพร้อม และรู้ว่าเราเกิดมาเพื่อเพิ่มคุณค่าในตัวเอง แล้วใช้คุณค่านั้นอย่างดี ชีวิตที่เหลืออยู่ก็มีความสุขสันติ

ชายผู้ยากจนคนหนึ่งถามผู้บรรลुरुธรรมว่า “เหตุใดข้าจึงยากจนยิ่งนัก?” ผู้บรรลुरुธรรมตอบว่า “ท่านไม่รู้จัดการให้และวิธีให้” ชายผู้ยากจนจึงพูดต่อว่า “ทั้งที่ข้าไม่มีสิ่งใดให้นี่นะ?” ผู้บรรลुरुธรรมตอบว่า “ท่านนั้นมีอยู่ไม่น้อยเลย ใบหน้าที่ท่านซึ่งสามารถให้รอยยิ้ม ความสดใส สดชื่น เบิกบาน ปากท่าน สามารถชื่นชมให้กำลังใจหรือปลอบประโลมผู้อ่อนแอ ปัญญาท่านก็สามารถให้ความรู้ ให้แสงสว่างแก่ผู้คน หัวใจอันยิ่งใหญ่ของท่าน สามารถเปิดอกกับผู้อื่น ให้ความจริงใจใสบริสุทธิ์ ให้ความเมตตาแก่ผู้ผ่านพบ ดวงตาท่านก็สามารถมองดูผู้อื่น ด้วยสายตาแห่งความหวังดี ด้วยความโอบอ้อมอารี ที่สุคร่างกายท่านซึ่งสามารถใช้เพื่อช่วยเหลือผู้อื่น ฉะนั้นแท้จริงแล้ว ท่านมิได้ยากจนเลย” ความยากจน ในจิตใจ คือ ความยากจนอันแท้จริงต่างหาก...

คนข้างวัด

ติดตามอ่านบทความได้ที่ <https://konkhangwat.blogspot.com>